

ВЪСТНИКЪ

АБОНАМЕНТЪ:
За България за год. 16 лв.
За странство " " 32 лв.
Единъ бр. 10

За съвкупенъ обемъ на
на 30 ст. на бр. ом.
Адресъ:
г. Добруджа, Бабацагъ
Ръкописи назадь не
се връщатъ

Градската библиотека

ЦЕНТРАЛНИЯ ДОБРУДЖАНСКИ НАРОДЕНЪ СЪВЪТЪ

Излиза: понеделникъ, сряда и петъкъ

Три години война за обединение и Добруджанския Народенъ Съборъ.

Днесъ навърши третата година отъ деня на обявяване мобилизацията на българската армия. Няколко дена по-късно тя се намери вече въ бой съ своите западни съседни и техния съюзници, които продължава и до днесъ.

Дали тѣзи тѣ дни кървопролития и страдания можеха да се избягнатъ и дали България точно тѣ трѣбваше да постигне, а не друго, сѣ въпроси, които на често занимаватъ, особено нейнитѣ противници, безъ обаче да иматъ никаква практическа стойност. Който познава българския политически животъ отъ 1878 год. насамъ, особено тия прѣзъ и слѣдъ 1913 год., може много лесно да си отговори, защо България постигнала тѣ, а не друго яче. Но какъвто отговоръ и да се даде на тия въпроси, не може да се отрече факта, че България остана напълно послѣдователна на себе си. Въ своите борби и войни българскиятъ народъ не е търсилъ повече отъ онова, което му се отне прѣзъ 1878 и 1913 година въ Берлинъ и Букурещъ, т. е. не е търсилъ повече отъ своето обединение. Въ това отношение него не смути каже коалиционния характеръ на днешната война, при която идентъ и цѣлитъ далечъ надминава нейната техника.

До колко България бѣ на правъ пътъ прѣди три години, личи отъ резултатитѣ отъ тригодишното външно на нейния народъ. Прѣзъ тѣзи години и тѣзи години войни, които другъ какъкъ между военниятъ народъ не може да извърши. Единственъ той запази непоколебимата отъ неприятелска ръка своята родина и постигна съ оръжие напълно поставенитѣ му съ войната цѣли. Следъ като послѣдователно бѣха склонени Сърбия, Черна Гора и Ромъния и слѣдъ като бѣха приковани на едно място прѣстритѣ неприятелски войски на южния фронтъ третата година ни донесе мирътъ съ Ромъния и Русия.

Началото на четвъртата година отъ обявяването на мобилизацията намира българскиятъ войски, отъ една страна, при послѣднитѣ усилия на противника да възврати своитѣ досегашни несполуки на Балканитѣ и отъ друга — при първата положителна стъпка къмъ миръ, предприета отъ страна на съюзницитѣ на България. Не трѣбва ни за нищо да се допуска, че тия дѣятели не се замератъ въ яръзка по между си. Успѣхътъ на постигната за миръ зависи изключително отъ отпора, който българскиятъ и съюзни войски ще направятъ на атакуващия противникъ. Колкото е по-малка надеждата на послѣдния да побѣди, толкова по-скоро той ще протегне ръка за миръ по споразумѣние. Досегашното държане на българския войникъ ни дава пълна надежда, че той ще има успѣхъ и въ тѣзи послѣдни усилия.

Веридъ грохота на днешната война и Добруджа намери своята свобода. Послѣдната бѣ една отъ най-сърповитѣ цѣли на войната на българския народъ срѣду Ромъния. Добруджанскиятъ бойни дѣйствиа сѣ рекордътъ на българското оръжие прѣзъ третото българско царство. Черната сѣна на Букурещкия миръ помрачи за моментъ българското и добруджанско побе, но не обезкуражи борбитѣ за своето обединение. Днешния съборъ на добруджанци иде да подпомогне за разпрѣсяването на тая сѣна, да подчертае единството между освободителъ и освободенъ и да заяви, че за добруджанското население пѣна другъ пътъ за разпрѣшенето на неговата бѣдама политическа съдба, освѣтъ този на обединението на Добруджа съ България.

Н-овъ.

Вториятъ Добруджански Народенъ Съборъ.

Пристигане на делегатитѣ.

Още на 21 того отъ всички краища на Добруджа почваха да пристигатъ избраницитѣ на населението — делегатитѣ на Втория Добруджански Народенъ Съборъ. Гредятъ е сичкъ съ тръколяборни елѣтки и зеленина. По лицата на мястното население се четъ радостъ. Тѣ посрѣщатъ аз втори пътъ свои скъпи гости; чуватъ се по улнитѣ роздрави и благожелания за по-скорошното присъединение на Добруджа къмъ България.

Делегатитѣ сѣ наставени отъ специални комисии по квартали, отредено е гдѣ ще се хранятъ. Тѣ сѣ представители на разни народности. Има 285 българи, 15 турци, 34 ромъни, 8 вѣмци, 20 ливовани, 3 татари, 1 арменецъ и 1 италианецъ.

Откриване на събора.

Съборътъ се откри на 22 т. м., въ 10 ч. прѣдъ пладѣ съ хорвата пѣсенъ «О, Добруджански край», изпѣта отъ мястния смѣсенъ хоръ, и мо-

лебенъ, отолуженъ отъ трима български свещеници при участието на многобройното духовенство: турско, мавританско и арменско. Следъ молебена хорътъ изпѣ «Боже царя ни пази» и «Шуми Маръца», озвучени отъ делегатитѣ съ гуралъ.

Следъ молебена, прѣдседателя на Ц. Д. Н. Съвѣтъ, Д-ръ Ив. Огняновъ прѣвѣтотува делегатитѣ съ «добрѣ дошли» и откри събора съ следната прѣвѣтотвена рѣчь:

Рѣчьта на Д-ръ Ив. Огняновъ.

Господа прѣдседатели, прѣди една година на общото това място се събраха прѣдседателитѣ на селата и градоветѣ въ цѣла Добруджа и единодушно рѣшиха безъ разлика на народности да искатъ присъединението на земата си къмъ България. Българскитѣ делегати, както и техния другари отъ чуждитѣ народности, разбраха много добръ, че се чуватъ отъ сантименталностъ ржководѣха техния желания, а добръ разбраха и техния народни и економически интереси. Тѣ знаеха много добръ, че българската конституция и българския общественъ животъ осигурява пълна свобода на развитието на всички националности, че никакви прѣчки не съществуватъ да се прозвѣтъ въ своята национална особеностъ. Тѣ добръ разбраха, че економическия животъ въ свободна България е още тѣжко сложенъ, както и въ Добруджа и далечъ се различава отъ този въ самата Ромъния, където контраста въ разпрѣдѣленето на богатствата съставлява основния мотивъ на нейното законодателство. Ето защо, въ пълно единодушно всички делегати високо заявиха, че искатъ присъединението си къмъ България. Настъжи Букурещкиятъ миръ. Погледитѣ на Добруджанци се обърнаха къмъ Букурещъ и съ трепетъ очакваха рѣшението на своята участъ. Резултата знаете. Нашата бивша владѣтелка ни освободи отъ своитѣ грижи. Добруджа бѣ откъсната отъ Ромъния. Силитѣ, обаче, отъ четворния съюзъ, въпреки прѣдседитѣ усилия на българското правителство, раздѣляха отново Добруджа на северна и южна, като запазва първата за себе си, а втората дадоха на България.

Господа прѣдседатели, изродително бѣдотѣжко не се изчерпи отъ това. Разоренето на Добруджа тѣжко старателно изпълнено отъ Ромънитѣ и руски войски и отъ бѣгството население не може да послужи за основа на едно справедливо обезщетение на ония добруджанци, които бѣха обявени отъ ответствената си държава за вѣкъ отъ екзонитѣ; чийто мнози бѣха разграбени и свободата имъ ствѣте. Прѣсѣдвани отъ собствената си държава, поради тѣжкото чуждо присъхъжение, тѣ, слѣдъ своето освобождение не можеха да намѣратъ закрила подъ сѣнта едновременно държава само за това, защото се числяха поддържани на грѣска Ромъния.

Но това не стига. Обезлюдена въ своето най-жизнеспособно население — българското, вѣмноло и ливованското, Добруджа не може да бѣде разработена. Настъжи сушата, която постави населението на Северна Добруджа, останала безъ законенъ владѣтелъ, прѣдъ перспективата да напусне своето огнище и да търси своята прѣзрава тамъ, където единството на властитѣ и държавната организация може да му я достави.

Господа прѣдседатели, при това положение на пѣлна политическа неспрѣдѣленостъ на вашето бѣдаме, напълно разорени въ нашитѣ отопанства, прѣдъ прага на гледѣтъ вий се явите тукъ да дадете съдѣбителството си на Централния Добруджански Народенъ Съвѣтъ да обмислимъ заедно ония мѣрки, които трѣбва да вземемъ, за да се разпрѣшатъ правилно тритѣ главни въпроси, които ви вълнуватъ — бѣднатата политическа принадлежностъ на Добруджа, обезщетението на добруджанското население за нанесенитѣ му прѣзъ войнати вѣди и прѣхрѣбата на огамото съ неразработени стопанства населенне.

Като ви поканвамъ да заемете нужното хладнокръвие при дебатитѣ, прѣдъ ведъ особеното политическо положение при което се намираме, азъ обявявамъ отъ място на Централния Добруджански Народенъ Съвѣтъ Втория Добруджански Народенъ Съборъ за откритъ.

Тая рѣчь бѣ изпратена съ бурни ржкнѣвания и ура. Г-нъ Д-ръ Огняновъ прочете една поздравителна телеграма отъ дебѣтотния български сенатъ отъ южния фронтъ — Подполковникъ Мисковъ, одѣржаникето на което предаваме на друго място.

На края г-нъ Д-ръ Огняновъ повтори държаната отъ него прѣвѣтотвена рѣчь на вѣмци и прѣлѣжи да се избере най-старитѣ отъ делегатитѣ за прѣдседателъ, който да разведи заседанието при изборъ на постоянно бюро. За таявѣ се избра кюстенджанскитѣ делегатъ Кудоръ Савовъ Ничевъ, който зае мястото си отъ следнитѣ думи:

«Г-да прѣдседатели, първата дума, която ми се паде, е да изкажа своята благодарностъ, за дѣто бѣхъ избранъ за ржководѣ събора при изборане на постоянното бюро. Азъ ще изкажа пълно безпристрастие при изборане на бюро, обаче, съ вашето внимание при изборане на лицата ще зависи по-натѣшния ходъ на нашата рѣшене».

Г-нъ Ничевъ прѣдложи, поради задрѣдано време, и сложната процедура на тайното гласоподаване да се проваде изборъ съ явко гласоподаване. Това прѣдложение се прие. Прѣдседателъ на събора се избра съ общи одобриения делегатитѣ отъ Черна вода, г-нъ Павайотъ Станчевъ. Тулчанскитѣ делегатъ Авт. Борлаковъ, прѣдложи при изборане на останалитѣ членове отъ бюротъ да се избератъ отъ различнитѣ народности прѣдставени въ събора. За подпрѣдседатели се избраха: 1) Станчо Мариновъ, делегатъ отъ Касабъкъой — българинъ. 2) Ив. Мързовъ, делегатъ отъ Тулия — българинъ. 3) Андрей Шилко, делегатъ отъ с. Ахмаджа — вѣмцъ, 4) Кондратъ Баромовъ, делегатъ отъ с. Джурулова — ливованинъ и 5) Хашимъ Хюсеинъ, делегатъ отъ с. Армутли — турчинъ.

За секретари се избраха делегатитѣ: Василъ Чобановъ, Петръ Сивковъ, Леотеръ Вайдимевъ и Раиса х. Денковъ.

(Слѣдъ)

Ант Вордаковъ

Думата на Добруджан-ския съборъ.

Въ Букурещъ прѣдъ петъ вѣсена дипломатитѣ казаха своята дума за бъдащата политическа съдба на Добруджа. Тя бѣ дума на колитико стопанскитѣ интереси, комбинация и съѣгки на държави тѣ, които диктуваха мира, а не и дума на желанията и стремежитѣ на населението, чиято съдба и политическа принадлежност поискаха да опрѣдѣлятъ.

Отъ Брѣстъ-Литовскъ до Букурещъ имаше само една крачка, но каква голяма пропастъ тѣе между тѣхъ! Тамъ подиряха принципитѣ на бъдащото, тукъ си помлужиха съ онаи на миналото. Тамъ поискаха да опрѣдѣлятъ политическата принадлежност на земятѣ, въз основа на свободно проявената воля на тѣхнитѣ населениа, тукъ чертаха и врониха тѣхната съдба, въз основа на аритметическото правило за съдруженото.

Въ Букурещъ Добруджа бѣ третирана, като прѣдметъ за плачка и подѣбла, като вѣщъ за раздѣла и търговско-политически спогодби тѣй, както бѣ третирана въ Санъ-Стефано и въ Берлинъ прѣзъ 1878 г.

Въ Санъ-Стефано руски имперализъмъ я продаде, за да откупи съ нейната цѣна още единъ етапъ отъ пътя на своитѣ домогвания къмъ Провидитѣ Дипломатическата непрѣдвидливостъ на Берлинския конгресъ, върѣщи негодуванието и протеста на добруджанското население, одобри съдѣката и създаде още една причина за бъдащи раздори и сътрѣсенни на Балканитѣ. Творцитѣ на Букурещкия миръ послѣдстваха стария прикѣръ и повториа пакоската грѣшка: пакъ направиха Добруджа прѣдметъ на откупъ и компенсация, за да задоволитъ безосновни претензии и нелоялни домогвания. Като че ли тая нещастна страна е една пуста безстопанскъ земя, тя може да се дѣли произволно, да се разкъсва, раздѣля, продава и прѣпродава отъ всѣки, който тури ръка върху нея. Като че ли въ нея не живѣе

едно население, което има своезвонното право само да опрѣдѣли и реди съдѣбицитѣ си, а едво безволио стадо отъ древни роби, една сборщина отъ срдншновѣковни крѣпостници, които споредъ интереситѣ и по волата на тѣхнитѣ владѣтели могатъ да бъдатъ залъгани, раздѣлени и продавани тѣй, както чифликцитѣ отъ епохата на феодализма залагахъ, раздѣляха и продаваха своитѣ роби — селяни.

Добруджа не е една празна земя, за да се изпаса на международното дипломатическо тържище за наддаване и продажба. Добруджа не е феодално владѣние на никого, нейното население не принадлежи никому. Никой няма никакви права надъ нея и надъ него. Добруджанското население принадлежи на себе си, и само то има беспорното право да опрѣдѣли своята политическа съдба и политическата принадлежност на родината си.

Рокъния и държавитѣ отъ четворния съюзъ още спорятъ за права върху Добруджа. Формално прѣдавени искове за компенсация крѣпятъ още невъзможното положение на кондомицука, наложенъ отъ Букурещкия миръ, насърчаватъ рокънскитѣ грабителски апетити и държатъ въ тревога и тежка загриженостъ добруджанското население.

Едни претендиратъ за исторически и етнографски права върху тая страна, други за права, които произтичали отъ тѣхнитѣ жизвени държавни и стопански интереси, трети за права на побѣдители и завоеватели.

Има само едно право — священо, безспорно и непоколебимо — върху всѣка населена земя. То е правото на нейнитѣ обитатели сами да опрѣдѣлятъ съдѣбитѣ на родината си.

Въ името на това право, добруджанското население прѣди 10 мѣсеца чрѣзъ своитѣ прѣдставители на първи Добруджански Народенъ Съборъ ясно и категорично заяви на дѣлъ свѣтъ желанията и стремежитѣ си и посочи начинитѣ, които ги стигулиратъ.

Творцитѣ на Букурещкия миръ не се вдушаха въ неговата правота. Прѣдставителитѣ на рокънската олигархия и тѣхнитѣ приятели се помлжиха да посѣятъ съмнѣния върху неговитѣ чувства, желаниа и стремежи. Поискаха съ фалшивъ статистикъ, съ исторически легенди, съ възливи слобдениа, съ софистическия мова-

звония, фазирани теории отъ мекъудбръвнатото право да опорогатъ рѣшенията му и да убѣдятъ свѣта въ нѣщо противоеествено: че добруджанското население, което цѣли 38 година бѣ държано отъ рокънската властъ подъ единъ деспотичнъ рокънъ на гражданско и политическо безправие, е станало по чувства и стремежи рокънско.

На всѣчки хитрувания и хитрувания на политичитѣ, на хитчки вроежи и съѣгки на дипломатитѣ, добруджанци даватъ днесъ своя достоенъ и твърдъ отговоръ. Триста и петдесетъ тѣхни прѣдставители, избрани отъ всѣчки краища на Добруджа — прѣдставители на всѣчки народности, които живѣятъ въ тая вѣтъ — днесъ изричатъ своята безрезервна присяда върху онаи постановления (на Букурещкия миръ, които разпокъсваха тѣхната родина и я направиха прѣдметъ за откупъ и раздѣла; издегатъ своя гласъ на протестъ срѣщу опита да се прѣнебрѣне тѣхната воля да се потѣчатъ тѣхнитѣ права, и още веднѣжъ турятъ прѣдъ заслужено изпитание всѣчки онаи държавници и политичи, които съ врискии цѣлѣсти фрази наприставатъ да трѣбятъ, че се борятъ за свободата и правата на малкитѣ народи.

Отъ тѣхъ добруджанци, заедно съ всѣчки угнетени и оноправдани народи и населениа, искатъ не празни обѣщания, а дѣла, които хармониратъ съ думитѣ. И едно отъ тия дѣла — едно отъ най-малкитѣ между многото, които отговорнитѣ за днешния свѣтовенъ пожаръ дължатъ на свѣта, е дѣлото, което ще освободи за винаги Добруджа отъ всѣко чуждо натрапничество и ще я постави подъ управление, избрано и посочено отъ нейното население.

Графъ Вурманъ иска подкрѣпата на пазата по въпроса за мара.

Вина. Министеръ на външнитѣ работи отпраща на 14 септември до Австрояческия Нунций Валере ди Бонцъ следната нота: Ваше Высоко Превосишество, следъ четири години нечувствена борба и грамадни жертви, войната, която опустошава Европа, не може да доведе до едно рѣшавне. Възгледъ на войната отъ примирителския духъ, отъ който се въздвигнаше въ нтата си отъ 12 декемврий 1916 год., императорското и кралско прав-

вство се рѣши да избере една по-стѣпка прѣдъ всюобщитѣ държави, за да ги покрене да подкрѣпятъ чрѣзъ убѣдителна и незадѣлительна раздѣла на възводи една по-тесна миръ за всички. Императорското и кралско правство си ошмѣва съ благодѣлността трогателния позивъ, който Негово Свѣтѣшество Пазата отпраща миналата година до всички воеводини, за да ги помоли да се разбератъ помежду си и да ставатъ основни брати. Сягурно, че Свѣтъи Отецъ не прѣвотага да желае само благодѣлността на мира да бъда въскоро възврати на отрадуването човѣчество, вне се издѣвамо твърдо, че имаме неговитѣ същитани и че не Го надимъ да подкрѣпимъ таяи-цѣлѣства чрѣзъ моралното влияние, което той упражнява въ цѣлия свѣтъ. Съ тая надежда моля, Ваше Прѣвсходителство, да прѣдлеге на Негови Свѣтѣшество, приключениа тукъ текеть на аяпроната нота. Благоволеното да припомнимъ, Ваше Высоко Прѣвосишество, утѣренията въ мосто най-голямо подкрѣпане.

Въ цеканциертѣ фонъ Паперъ за обединението на България.

Берлинъ. Вѣцеканциертѣ фонъ Паперъ въ едно интервю, отговарѣйки на въпроси: Какъ България трѣбва да разбара неговитѣ изявиания въ послѣдната му рѣчь „Териториялнитѣ прѣтежания отъ прѣди войната съ изключение на мара на истоку, могатъ да бъда възстановени“ отговори:

Въ моста рѣчь азъ подчертахъ, че Германия не се ръководи отъ личностъ за възвезанна, че мирътъ на истоку е окончателенъ и име — отъ изключение на неговото политическо владѣние — покаме следователно за насъ само възстановяването на териториялнитѣ граници отъ 2 августъ 1914 год. Азъ мисляхъ по вататѣкъ че малкитѣ съюзници сѣщо не могоатъ да направятъ анексии. Обединението на областитѣ на Балканитѣ, населени съ българи, съ тѣхната майка страна — това обединение —, което отговора на прѣветѣ желаниа на България и на населението на тѣзи области се скъпя съ цѣлия германски народъ, като едно германско желание и не може нищо пѣтъ да се опрѣдѣли като възможна.

Абонамента на в. Добруджа
за година 16 лева
за 6 мѣсеца 8

Добруджанската организация въ София се конѣцира улица „Гурко“ № 16. телеф. 368.

ПЕРВЪТА.

(Продължение)

И младиятъ офицеръ позадържа коня си, за да пуси войницитѣ да го изпрѣварятъ и да види, какъ тѣ ще се прѣснатъ. Едни отъ тѣхъ удариха на лѣво, други на дѣсно, трети право прѣдъ себе си. Расто нието имъ почна да се увеличава. Не е мѣчно шестима души да се прѣснатъ изъ такова широко поле. Разездѣтъ се стопи. Останаха отдѣлпи, галопирами по разни посоки, конници.

Въ тази минута една частъ отъ руситѣ слѣзкоха отъ конетѣ, спѣа пушкитѣ и започнаха да стрѣлятъ по конницитѣ, които имъ избѣгва а. Другата частъ продължаваше да галопира следъ прѣснатиа разездъ и все по-вече наблѣжаваше. Бурумнитѣ почнаха да свирятъ край ушитѣ на конницитѣ. Конѣтъ на поручика който бързо настигна изпрѣднитѣ го войници, изведнѣжъ почна да кука. Червена струя кръвь блика отъ задния му хълбокъ.

— И тая добра, раниа ми коня помисли си поручикътъ и немилостиво вишиоритѣ си въ корема на вѣрното животно. Но то едва се мърдаше, кукайки, и офицерътъ почна да остава по-назадъ и по-назадъ отъ войницитѣ

си. Четирма руски конници бѣа на петдесетина крачки отъ него.

— Да става какъто ще! продума поручикътъ съ онаи спокойна рѣшимостъ която обиваща известни натура въ най критичнитѣ минути. Той измѣна сабита си, скочи отъ коня и приготви въ другата си ръка револвера. Послѣ съ най-голямъ спокойствие за почна да стрѣля върху наблѣжаванитѣ го руски конници. Той видѣ какъ единъ отъ тѣхъ се свали отъ коня си, какъ другитѣ го наблѣжиха...

Въ тоя моментъ нѣкой извика близко до него:

— Господинъ Поручикъ, дръжте се, азъ съмъ тукъ!

Офицерътъ се извърна ошуденъ. Край него прилетѣ на малкотосиа копче ефре-торътъ Запринъ Анговъ и като свѣтязница се хвърли съ гола сабля въ рху тримата руски конници, които бѣха вече на нѣколко крачки отъ офицера. Поручикътъ нѣмаше време да съобрази, отъ дѣ му се яви тая неочаквана помощ. Той видѣ войницитѣ си прѣснати изъ полето и съвсѣмъ не се надѣваше нѣко отъ тѣхъ да се върне, за да го спасява. Но това мълчаливо и кротко момче, което винаги първо искаше да отива въ разездитѣ видѣ, че конѣтъ на поручика е раненъ и безъ да се подвоуми върна се да му помогне. И ето, че това скромно селянче бизстрашно се върли въ вър-

вавъ двубой съ многочисленъ прагъ.

Другитѣ войници отъ разезда бѣха вече далечъ. А тукъ, около офицера и ефре-тора бързо се струпа цѣла група руси. Стана едно сборичване, прилетога се саби и пики, раздѣска се ко-ра и кове. Поручикътъ се хвърли пѣшкомъ съ револвера въ ръка върдѣ групата, но пѣщо тѣжко се стовори върху главата му и то падна на земята въ пѣсѣтъ Запринъ Анговъ ожесточено размаваше острата си сабля на всѣчки страни, напасаше ударъ следъ ударъ на вадѣто свърне, отбиваше насоченитѣ срѣщу него паки заливаче се въ кръвь и потъ, додѣто най-послѣ изнемогна и падна, заедно съ кончето си, усълни и двамата съ ервѣни рани.

Слънцето бѣше изгрѣло високо, топлията есененъ денъ се усмиваше кротко на широката добруджанска степъ. Въ далечината се дигна а облаци прахъ, изъ полето засноваха цѣла мръжа отъ конници. Нашиятѣ настѣгнаха.

Единъ кавалерийски взводъ мина наблизко до мѣстото, дѣто тая заранъ стана жестока срѣца. Огланваната прѣтъ и труоветѣ привлѣкоха вниманието на войницитѣ и взводнитѣ поведе взвода си натамъ.

— Я, ами това е конѣтъ на нашия поручикъ бел А, пѣкъ това е Запринъ Анговъ гледайте! — ошудено се развика а момчетата.

Взводътъ спрѣ. Наистина това бѣше убития конь на поручика. На десетина крачки отъ него лежахъ труоветѣ на трима руски кавалеристи и на единъ тѣхенъ конь, сѣчени съ саби. Запринъ Анговъ бѣше цѣлъ изподучечъ отъ пики, но дѣсната му ръка още стискаше ступената прѣвъ срѣдната сабля. Отъ поручика нѣмаше никакви слѣди наоколо само трупѣтъ на коня, безъ седло, лежеше прострѣнъ на близу.

Картината бѣше потрѣсна. Иско бѣше, че тукъ е имало една ужасна и неравна борба, въ която и двѣтъ страни мѣжко сѣ се били. Войницитѣ разбраха какъвъ голямъ подвигъ се е извършилъ тукъ. Тѣ мълчава удивени и разочувствуваши. Послѣ единъ по единъ спѣа-манкитѣ си и се прѣвърстиа.

Взводнитѣ подофицеръ погледна назадъ къмъ колѣната, които наблѣжаваше и каза:

— Хайде, момчета, че панитѣ ни застигатъ! Герой излѣзе Запринъ Анговъ — да му се не надѣвашъ, най-герой отъ всица на! А тия кучета сѣ отвлѣкли поручика, но ние не имъ дадохъ да разбератъ! Нѣма да имъ го оставимъ тая!

Тѣсна сѣнка прѣмѣгна по лицата на войницитѣ. Взводнитѣ изкомандува и тѣ се понесоха отново по широкитѣ безбръжно поле.

Изъ кн. „Конници“.

БОРБАТА ЗА МИРЪ.

Бъпросът за мира, върху който възникна на английски премиер Лойд Джордж в Манчестър, остава основа на всякакви разговори в Берлин и Виена. Ръчката на Лойд Джордж бѣ тѣй рѣзка, че прави очевидно невъзможни каквито и да е прѣговори или само даже разговори за единъ миръ безъ побѣда.

Най-много мислителство на всички работи графъ Бурингъ правеше внимаването на публиката и чрезъ него обхващатъ уваж, както възра той, че е длъженъ да направи за мира. При срѣщата съ журналистите, той каза: «Нашите неприятелъ трѣба да дадатъ сама възможностъ въ опокоеви международни разговори, вончо да прѣидатъ и разясни, което дѣли мюващата едни отъ други, и скоро ще бѣде възможна по-нататъшна борба, за приближаването къмъ».

Това изяснение на графъ Бурингъ е забѣлжано въ прѣговорите и въ срѣтоски страни. Думата на министъра направиха въпроса за мира, върху който рѣшитъ за побѣда въ обявяването, прѣдметъ на общи разговори между всички народи и той ще се повдига непрѣжжонатъ, както това прави графъ Бурингъ, до като укаже своето въздѣйствието, както между съюзниците, тѣй и при неприятеля.

Следъ графъ Бурингъ, подема въпроса за миръ графъ Хертлингъ. Той говори при приема на синдикалните прѣдставители. Той каза, че политическия ръководителя на държавата и главниятъ командувания искатъ единъ миръ по оморазумието. Графъ Хертлингъ, вероятно, още не е знаелъ за рѣшѣта на Лойд Джордж, но при своите изяснения той ясно забѣлжава, че всички досегашни прѣдложения за миръ сж били подгравателно отблъснати отъ неприятеля и че цѣлата неприятелска преса е замалдана отъ своето шовинизъмъ. Райхсканцлеръ укажа на прѣдиктѣ на мира, които лежатъ въ тия факти. При все това, той обясни, че въме сѣмо поблавно до мира, откогато се възра. За това въра говори единъ германскъ човѣкъ като графъ Хертлингъ, безъ огледъ на манифестациите въ неприятелските страни. Не трѣба да се прѣдполага, че графъ Хертлингъ държи една ухолокителна за тила рѣчь. Той мисли, че мирътъ по оморазумието би билъ достатъчно силенъ да се наложи, особено следъ категоричните увѣрениа, че райхсканцлерътъ и главнокомандуванията сж еднодушно противъ завладѣванията.

Какво мнози графъ Черингъ върху въпроса, който занимава цѣлѣта своето поклатва единъ пасажъ отъ неговата статия, издатата прѣди няколко дни въ в. «Neue Fraie Presse». Той казва: отъ брѣговете на Дунаа се разнасятъ по цѣлѣта своите зовѣта: «Сѣбстете сѣ обхотете се отъ този кошъ оънъ на кръвъ и насилие, едно ново, едно по-добро бѣдаче трѣба да се отвори войната трѣба да прѣстане да бѣде срдѣство на политиката». Графъ Черингъ желѣе апацациата за мира да се ясне отъ двойната мисълъ.

Вицеканцлерътъ жѣкъ ооъ Чадеръ въ своите пудгерока рѣчи обявѣва условията за мира отъ страна на Германия. Той казва: «Близко се измамиди, ако разчитаме на вода и миръ въ овѣли ирѣгове на нашите противници, които сж отговорни за избухването и продължаването на войната. Отъ гледили тѣ живѣятъ въ пламѣта на военния фанатизъмъ. Та не могатъ да разкриятъ прѣдъ овиите народи, че военните имъ дѣла сж неостѣжени и че напредно се даватъ жертви. Но и тѣли народи не оцѣнятъ великодушното, може би, до-скоро, а може би и по-късно».

Вицеканцлерътъ не рѣчѣта на прѣдметелствата, но на народитѣ. И принаща за таквава гласова, матеръ и въскрешенъ рѣшѣртъ, но дѣлозатъ вече.

По негово оидѣ тѣли рѣчи поидѣва и нотата на Австро-Унгарското правителство. Това е най-ожурната вратла на изясване отъ думи въмдѣла. Оидѣ е рано да се прѣдвѣди какъвъ отговоръ ще получатъ то отъ проидѣватѣ страна.

Отзивни за Австро-Унгарските Нота за Миръ.

Гледещото на германските официални кръгове.

Виена. Въотзивитѣ въпроизведѣтѣ, въвѣ основа на оидѣния отъ комитетитѣ въотзивитѣ, оидѣното гледѣние на германските министерски кръгове за нотата на графъ Бурингъ: Правителството е знаело за въпросната нота. Обнародването на нотата е станало изключително отъ австро-унгарска страна и това по причини, които сж изложени въ нотата. Тѣй като се казвало за единъ спонтаненъ актъ на австро-унгарското правителство, въпроситѣ за прѣдварителна оидѣлоба не билъ разискванъ. Това, естествено, не навази никакъвъ унѣртъ на изясненитѣ оъ додѣване отношеия между Унгария и Германия, нито за оидѣта оъзнатѣ политикѣ. Главниятъ мотивъ, които въдохновяватъ цѣлата апаца намератъ въ германските кръгове най-възгоржени оидѣитѣ. Всички поидѣлки, които могатъ да доведатъ до най-почтѣвъ миръ, ще се поддѣрватъ, както това се вижда, впрочемъ, отъ рѣшитѣ произнесени отъ германските държавни мъже. Сжщо и прѣвителството не желѣе да проуове никакъво срдѣство, което би могло да ни доближи до мира. Въвѣ основа на тѣзи точки, нотата ще се проучи грижливо и оъ най-голимъ интересъ.

Схващането въ Виена.

Виена. По поводъ изясненията на «Нордойче Алгемайне Цайтунгъ», че съмнѣния се проявявали досѣгѣно усидѣна на поидѣватѣ на графъ Бурингъ, въотзивитѣ изяснѣватъ, че и отъ наша страна се възнамѣряна да се покже известна резерва, наложена отъ разумното прѣдѣлване на условията. Въотзивитѣ върватъ, че усидѣтѣ не се оидѣто «неприятелските» прѣвителствата да прѣематъ прѣсто прѣдложението на графъ Бурингъ. Това прѣдложение се отрѣши да принуда прѣвителствата на Сѣлѣженето да рѣшатъ, дали желѣятъ да се ангажиратъ въ прѣдложениа отъ ваоъ пѣтъ, или желѣятъ да дошатъ рѣона на единъ отказъ. Сидѣвателно, усидѣтѣ въ всѣки оидѣчай, е сигуренъ. Или прѣдложениата коооеревидѣ не се сжстои или неприятелските правителства ще трѣба да прѣематъ отговорността за отхвърляне възможността за миръ. По поводъ изясненията, че върмето не било благоприятно избрано, въотзивитѣ подчертаватъ, че Сѣлѣженето унѣрваши ко рано, прѣдъвадъ на военитѣ оъ неуспѣхи, че не може да заочне прѣговори. Настоящитѣ моментъ изключно подобенъ аргументацѣи. Сѣлѣженето, като претендѣра, че е наивело голимѣ побѣда, би трѣбвало да изясне, че настоящитѣ моментъ е именно удобелъ за оидѣватѣ прѣговора.

Гражданската Война въ Русия.

Изѣотзивитѣ възнаватъ на Русия и оидѣтѣ на в. «Berlin Tageblatt», който по наидѣнемъ се вамира въ Москва, пише: «Въ Русия е оидѣта и най-мавата свобода на оидѣжане и сибранѣ на политическите партии и течения, които сж противъ правителството на сѣлѣтитѣ. Всички, които оъ противопоставитѣ на поидѣдооо, ое прѣидѣватъ бѣлогодѣно и се оидѣдатъ на изтворѣ или смъртъ. Всички отѣтска организация, които сж приятелски наплато и да било оидѣватѣ или бѣлогодѣватѣ сж въ малцинство, сж рѣотурорѣи, а сѣлѣтитѣ сжчати и коигровѣ, въ които се проявѣ и най-малкъ гласъ на оидѣция, сж рѣотурорѣи. Цѣлата прѣтѣяна на бѣлогодѣнитѣ прѣсоа с оидѣла, и дѣйствието на оидѣлѣватѣ, върѣчени възможностѣми трѣбуватѣ, не въдорѣватъ вече. «Изяснителната комисѣа» разрѣшава най-въспѣтитѣ върѣои изъ оидѣитѣ на прѣводѣнето и налага стрѣжна назава-

ния оъ смъртъ безъ никакъвъ оидѣ и прѣсѣда. Системата на наидѣето и оидѣоидѣето е по-лоша, откогато прѣтъ вѣрѣме на царизма. Класовото прѣосидѣе о въ най-острата си оидѣма. Въ оидѣността, както казва Сухановъ, сѣтруднитѣ на Гурѣи, но е за оидѣване, че, както въ вѣрѣмето на царизма, отъ противоположитѣ течѣния, вѣрѣдѣ за оидѣтитѣ отъ тѣзи система обществѣи оидѣе, се оидѣватѣ нови террористически актове. Оидѣ оточѣнето безгранично.

При таква отношения оидѣватѣ личностѣ или нейдѣтитѣ прѣизрѣкитѣ сж подлагатъ на страни прѣосидѣния отъ рѣшѣта на сѣлѣтитѣ. И върѣдѣо тѣзи прѣосидѣвания да сж оидѣчатъ въ лични отидѣнения или изѣтѣ отъ политически актове въ сѣлѣ най-обидѣвитѣно убийствѣ. Фактитѣ, че по настоящѣмъ по-голимѣ политически партии стоатъ задъ атеатитѣ, изгледѣда да е коооерѣтъ изъ основа, зашто неидѣлообразността на такѣва актове е на идѣе. Въ Русия има поидѣтически партии, които одобряватъ индивидуалнитѣ терроризъмъ, като срдѣство за политическата борба. Това сж всичките течѣния на социалреволюционеритѣ, и атеатитѣ както на Урѣдѣи, тѣй и на Ленинъ, принадлежатъ къмъ дѣоидѣтитѣ социалреволюционери. При все това, едва ли може да се тврѣди, че задъ тѣзи атеатитѣ стоатъ партиитѣ, както е и случая оъ убийството на графъ Мирбахъ, отъ лѣвитѣ социал-революционери. Тогана разбира се, положението бѣ по-друго и можеше да се допуока, че партията ще постигне известни цѣли. Цѣлѣтрѣнитѣ комитети на различнитѣ социал-революционни партиитѣ едва ли сж ооидѣватѣ, че могатъ да овалѣтъ или разклатѣтъ сѣлѣтскаитѣ рѣжѣитѣ чрезъ оидѣлѣни террористически актове. Ако тѣ искатъ да направѣтъ това, тѣ не могатъ да го постигнатъ друго яче, освѣтъ на почватѣ на масовитѣ движѣния. Навистѣна, Ленинъ е дупѣта на дѣоидѣната революция, и че той е най-значителната личностъ вѣрѣдѣ нея. Но самото движѣние не е идѣтъ на Ленинъ, нито на дѣеговитѣ сѣратѣици и оидѣтѣицието на личноститѣ не оидѣтѣицието и самото движѣние. Ако тѣ надѣитъ на тѣхѣо мѣсто, и оидѣдатъ други. Дѣоидѣната дѣятѣлѣта ще бѣде прѣмакѣната оидѣо, когато народѣтъ, на който сж крѣтъ тѣ, оидѣватъ оидѣтѣицието и.

Между това, крѣчатѣ дѣла прѣдѣлѣватъ. Въ Нижни Новгородѣ възвѣрѣдѣната комисѣа е разсѣрѣлѣла четирѣдѣсет и единъ заложѣица на чѣлоностѣ И. В. Мѣвѣитѣи» оидѣрѣка въ оидѣи отъ 3 т. м. оидѣитѣ оъ оидѣитѣ: «Петроградската възвѣрѣдѣна комисѣа за борба оъ коигрѣреволюционѣта е разсѣрѣлѣла повече отъ 500 човѣка. Именѣта на разсѣрѣлѣнитѣ, както и на кандѣлатѣтъ за разсѣрѣлѣване, въ оидѣчѣи, че прѣдѣрѣематѣ иѣнѣо за убийство вѣдѣ членовѣтъ на сѣлѣта, ще бѣдатъ публикувани въ «Вѣотзивитѣ». Оидѣ прѣвацѣитѣ лѣи оидѣтѣ изѣитѣи, но може да се долуока, че тѣзи два атеатѣици случѣи ое оидѣ самѣи.

До такава оидѣитѣ форма дѣотѣтна борбата въ Русия, и ако не би дѣло вѣлѣкѣ, което наблюдаваме, та ще дѣнесе оидѣе по-голимѣ неспѣитѣи надъ тѣзи страни на изѣтѣитѣи.

ПРѢГЛЕДЪ НА ПРЕСАТА.

Радикалъ. «На югъ». На югъ отъ ново оидѣватѣ демонически нагѣрѣици. Въ тѣхъ сж отново оидѣрѣвана пѣлѣи рѣтъ на малкия, великъ народѣтъ, за оидѣчалъ прѣдѣ вратѣитѣ на оидѣитѣната рѣдина. И няма оидѣ, които може да оидѣитѣи този жорѣвъ, дѣоидѣитѣи оидѣтѣи.

Прѣтѣорѣцъ. «Мъртъ въ Балканитѣ». Непрѣятелѣтъ бѣсно се изѣтѣрѣа сѣнѣху нашитѣ лѣнии на македонскѣи оидѣитѣ. Това оидѣла дѣеъ, когато най-малко сж приказѣла за миръ — единъ оидѣрѣдѣватѣ миръ, кой-то да почѣва на националното само оидѣлѣитѣи.

Ако Сѣлѣженето е истинно въ оидѣитѣи наидѣитѣи, нуженъ ли сж кози

гробове, за да се поставѣе единъ оидѣрѣдѣитѣ рѣдѣ на шѣдѣта въ Балканитѣ? Знамето, що развѣва Сѣлѣженето, и подѣ оидѣитѣи на което то ява народитѣ, е изамѣ и въ България. Единъ малоброенъ народѣтъ като нашѣи, може да намери своѣта сигурностъ, оидѣоидѣ и национално оидѣитѣише само подѣ крѣлата на оидѣитѣи и сирѣвоидѣитѣи. Сѣлѣта и наидѣитѣи доидѣитѣи на голѣмитѣ народѣи.

България оидѣтно бѣ сж подѣитѣицила на оидѣрѣдѣитѣи прѣоидѣда на единъ бѣоидѣитѣи оидѣитѣицие международенъ сѣдѣтъ, кой-то не може да не изрѣка оидѣитѣи прѣва. Тогана, зашто оидѣ тѣзи нова ирѣваи жертѣи?

ИЗЪ РУСИЯ.

Схващането на двадесетгодишнитѣ.

Киевъ. Въоидѣитѣи оидѣитѣи е рѣшитѣ оидѣитѣи на всички дѣоидѣитѣи оидѣитѣицие безъ рѣлѣна на оидѣитѣицие класѣи за 15 оидѣтѣицие. Ще бѣдатъ поддѣржѣни на шѣоитѣи мѣоидѣитѣи оидѣитѣицие и дѣоидѣитѣицие. Следъ наидѣрѣитѣицието на това оидѣитѣицие, ще иматъ всички прѣва и задѣлѣитѣи на рускѣи войсѣици. По-оидѣитѣицие ще бѣдатъ дадени въ военни училища за оидѣитѣицие родови оидѣитѣицие. Сжщеврѣитѣицие ще бѣдатъ оидѣитѣицие и всички дѣоидѣитѣицие и негѣ до тридѣсетъ годишна възрастъ оидѣитѣицие: радѣотѣлѣграѣитѣицие, топографѣи, артилерѣи, мостовѣи, въздухоплавѣитѣицие, хидротѣицие и ир. които оидѣ оидѣитѣицие въ дѣоидѣитѣицие армия.

Терорътъ.

Москва. Разсѣрѣванѣитѣицие прѣоидѣитѣицие въ по-наидѣитѣицие размѣрѣ. Арооидѣитѣицие сж като заложѣици и много жѣици. Много заложѣици хора оидѣ итерѣитѣицие, а икотѣитѣицие и мобѣитѣицие имѣ оидѣ оидѣитѣицие за дѣрѣитѣицие и мушкетѣицие и разпрѣдѣлѣни меоидѣ работѣитѣицие. Партията на интернационалитѣицие сѣоидѣитѣицие, които работѣтъ вѣоидѣитѣицие оидѣитѣицие оидѣитѣицие, сж прѣоидѣитѣицие прѣдѣ неутрѣлѣитѣицие комѣитѣицие прѣоидѣитѣицие террѣицие. Шѣоидѣитѣицие вѣоидѣитѣицие сжщо е на-прѣитѣицие своѣта прѣдѣитѣицие прѣдѣ изѣитѣицие комѣитѣицие на външнитѣ дѣла прѣоидѣитѣицие разсѣрѣитѣицие на заложѣитѣицие. Дѣдени му сж само годи оидѣитѣицие. Рѣлѣно е отѣно да сж униформѣицие поидѣитѣицие и да сж въ-ведѣитѣицие оидѣитѣицие за оидѣитѣицие или медали за червѣната гвардѣицие.

Боеветѣи между болшевикитѣи и сѣлѣженскѣи войсѣици.

Петроградъ. Сидѣитѣицие «Прѣидѣ», по оидѣитѣицие при Архангѣлѣитѣицие сж водѣици бое-ове междѣ бѣлѣоидѣитѣицие войсѣици и ан-глийско-французко амерѣитѣицие оидѣитѣицие. Оидѣицие начало бѣлѣоидѣитѣицие и-маха вѣдѣитѣицие, но сѣицие ан-глийско оидѣ-дѣитѣицие, което дѣидѣ на дѣоидѣитѣицие, отблѣ-на рускѣи, които и оидѣитѣицие.

Кемисарѣтъ на прѣосидѣитѣицие въ оидѣитѣицие.

Москва. Миръ оъ оидѣитѣицие: «Кемѣлѣ-рѣтъ на прѣосидѣитѣицие поидѣе оидѣитѣицие оидѣ, поради разнѣоидѣитѣицие оидѣ прѣ-оидѣитѣицие на революционни сѣдѣ Крѣ-лѣитѣицие, по поводъ мѣрѣитѣицие вѣитѣицие отъ поидѣитѣицие дѣоидѣитѣицие чѣрѣсѣицие террѣицие. Курѣици е наидѣитѣицие за негѣицие залѣ-итѣицие.

ИЗЪ РОМѢНИЯ

(Отъ нашѣицие спец. корреспѣитѣициеицие)

Маргѣлѣоидѣицие за неутрѣлѣитѣицие.

Въ оидѣитѣицие на едно замѣитѣицие въ кемѣратѣ, Маргѣлѣоидѣицие казѣитѣицие, че оидѣицие да се оидѣитѣицие, че Рѣоидѣитѣицие на-рушѣицие неутрѣлѣитѣицие, когато каже да сж прѣоидѣитѣицие до оидѣитѣицие, сж които до вѣра е близъ въ война и сж които не имѣ оидѣитѣицие оидѣитѣицие оидѣитѣицие оидѣитѣицие, илѣоидѣитѣицие оидѣитѣицие отъ геогра-ѣитѣицие оидѣитѣицие на страната.

Рѣоидѣитѣицие и Украйна.

Маргѣлѣоидѣицие оидѣитѣицие катѣго-рѣитѣицие оидѣитѣицие, че Рѣоидѣитѣицие бѣла ирѣитѣицие войсѣици въ Украйна и заидѣ-

